

Göz Gördü Gönül Sevdi

– Galip Argun · 20 Ekim 2012

Bakma şimdi bir hastane köşesinde kıpırtısız yattığıma. En iyi mektupları kadınlar yazar derler. Tamamen safsata. Bence en iyi mektupları, sadece aşık olanlar yazar. "Hadi canım nerden biliyorsun?" dersin eğer ki. Ola ki düşersen bu ikileme. Bilmeni isterim kelimelerden yaptığım kalplerin, aşkların ve dahi denizde yalpalayan sandalların senin uğruna yola düştüğünü.

Yol çetin. Yolcu hasta. Kalp durmaz. Gönül susmaz. Düşer yollara. Haya bilmez, ar bilmez, ne derler onu dahi düşünmez. Susturamazsın gönlünü. Durduramazsın göğsünün tam ortasında çarpıp duran kalbini de düşersin yollara Mecnun gibi, delersin dağları Ferhat gibi. Yanarsın, kül olursun Kerem gibi.

Usulca bakıyorum sağ tarafımdaki pencereden şimdi. Geceleyin. Sessizliğin, ayın şavkının tam altında. Varımla yoğunla. Varlığınla yokluğunla. Hayatımla, hayatınla. Yıldızları seyrediyorum bazı geceler. Sadece yıldızlara bakıyorum. Her şey bir anda duruyor da, yıldızlar var oluyor dört bir yanımda. Bazı geceler iki yıldız seyrediyorum sadece. Tıpkı iki sevgili gibi kur yapıyorlar birbirine. Usulca göz kırpmıyorlar. Ve ki, birisi görecekti diye ansızın yapıyorlar bunu. Ve ki, biri duyacak diye susuyorlar uzunca bir süre. Sonra bir şey oluyor, ikisi birden göçüp gidiyor gökyüzünden. Kayboluyorlar aniden. Yitip gidiyorlar. İşte ben o vakit anlıyorum ki, bir sevgi daha uçup gidiyor yer yüzünden.

Bazı geceler soluksuz uyuyorum. Nefes alıp verdiğimi bile hatırlamadan zifiri karanlığa gömüldüğüm oluyor. Sonra birden aydınlanıyor her yer. Yığınla insan beliriyor da karşımda hiç birine bakamıyorum. Hiç birini göremiyorum. Ne seslenebiliyorum, ne de başka bir şey. Tıpkı huysuz bir ihtiyarın elma bahçesine dadanmış ve en yüksek ağacın tepesinde etrafı izleyen çocuk misali pusuyorum bir köşeye. Bir müddet sonra geceleri izlediğim yıldızlar gibi seyrediyorum insanları. Kokularını çekiyorum bazen. Bazense dinliyorum, bıkmadan, usanmadan.

Hayallerle arkadaş oluyorum çoğu vakitler. Serumlar, iğneler veya köşeye bir yere sıkışmış bir kaç kapsül en yakın arkadaşım, sırdaşım, sevgilim oluyor. Sevgi sözcükleri söylüyorum onlara. Yahut geçmişten dilime yapışmış bir kaç şarkının o eşsiz tınısını fısıldıyorum yanaklarına. "Nasıl geçti habersiz o güzelim yıllarım?" diye hayıflanıyorum bazı zamanlar. Soruyorum onlara. Nasıl geçti diyorum. Cevap veremiyorlar, ama, tek cevap veremeyenlerin onlar olmadığını bilmek bile yetiyor da artıyor bana. Arkasından "Kimse şah değil padişah değil" diyorum kendi kendime Sibel Can'ın yanık sesine benzemese de sesim.

Boş boş bakıyorum duvarlara. Boş ve anlamsız donuk bakışlar süslüyor tam karşımdaki fanusun hemen üzerini. Bir tabloymuş gibi yapışıyor duvara bakışlarımın silüeti. Sonra birden suskunlaşıyorum. Tıpkı idamını bekleyen mahkum gibi. Onun gibi bekliyorum ölümümü. İyiden iyiye dökülen saçımdan kopan

bir telin gözlerimin önünden süzüldüğünü fark ettiğim zaman, "son isteğin?" diye soracakları vakti bekliyorum. Değişmeyecek olan isteğimi tekrarlamak için bekliyorum işte. Hastalandığım gün beni bu odada terk eden kadının son isteğimle bile bu odaya gelmeyeceğini bile bile bekliyorum işte.

"Göz gördü gönül sevdi" dediklerini duymuştum bir keresinde. Kimden yahut nereden duyduğumu anımsamıyorum, diğer pek çok şey gibi. Ama bilmeni isterdim doğrusu. Bu hasta kalbin seni ne kadar sevdiğini, bu gözlerin seni ne kadar özlediğini.

İsimsiz.